

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 8. 2021, sp. zn. 24 Cdo 2335/2021, ECLI:CZ:NS:2021:24.CDO.2335.2021.1

Číslo: 68/2022

Právní věta:

Činnost správce pozůstalosti vedoucí k dovršení přiznaného restitučního nároku je činností naplňující prostou správu podle ustanovení § 1405 o. z. (činit vše, co je nutné k zachování spravovaného majetku), tak, aby nedošlo ke zhoršení stavu přiznaného restitučního nároku zejména tím, že se vlivem času (kdy převod pozemků uplatňují i další restituenti) zmenší výběr vhodných náhradních pozemků ve vlastnictví státu.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 31.08.2021

Spisová značka: 24 Cdo 2335/2021

Číslo rozhodnutí: 68

Číslo sešitu: 7

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Pozůstalost (o. z.), Prostá správa cizího majetku (o. z.), Správa cizího majetku (o. z.), Správce pozůstalosti (o. z.), Zmírnění křivd (restituce)

Předpisy: § 1405 o. z.

§ 1406 o. z.

§ 1407 o. z.

§ 1408 o. z.

§ 1677 odst. 1 o. z.

§ 1678 odst. 1 o. z.

§ 1703 o. z.

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Dotčená rozhodnutí:

Rozsudek Nejvyššího soudu ČSR ze dne 20. 4. 1973, sp. zn. [5 Cz 12/73](#), uveřejněné pod číslem 6/1973, Sbírký soudních rozhodnutí a stanovisek, část občanskoprávní a obchodní

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 7. 2001, sp. zn. [20 Cdo 1921/99](#), uveřejněné pod číslem 24/2002 Sbírký soudních rozhodnutí a stanovisek, část občanskoprávní a obchodní

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 15. 12. 2010, sp. zn. [32 Cdo 2394/2009](#)

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 1. 2007, sp. zn. [28 Cdo 3576/2006](#)

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 2. 2021, sp. zn. [24 Cdo 1770/2020](#)

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 14. 1. 2009, sp. zn. [21 Cdo 1246/2008](#)

Nález Ústavního soudu ze dne 18. 7. 2017, sp. zn. [II. ÚS 4139/16](#), N 129/86 SbNU 205

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud zamítl dovolání žalované proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 26. 4. 2021, sp. zn. 18 Co 76/2021.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Návrhem ze dne 27. 12. 2017 (změněným podáním u Okresního soudu ve Svitavách ze dne 2. 3. 2018) se V. M. u Okresního soudu v Domažlicích domáhala nahrazení projevu vůle žalované mimo jiné k převodu označených pozemků v k. ú. S., okres S., s tvrzením, že je restituentskou, jíž byl přiznán nárok na náhradu za vyvlastněné pozemky, které pro překážku zastavení nebylo možné vydat, žalovaná však postupuje liknavě v nabídce náhradních pozemků a neumožnila jí nárok realizovat ve veřejných nabídkách.

2. Po zahájení řízení o žalobě žalobkyně V. M. dne 19. 4. 2020 zemřela. Okresní soud ve Svitavách [místně příslušný k rozhodnutí o návrhu ohledně předmětných pozemků, kterému byla tato věc po vyloučení k samostatnému řízení postoupena Okresním soudem v Domažlicích] usnesením ze dne 30. 11. 2020, č. j. 10 C 164/2019-153, rozhodl, že v řízení bude na místě žalobkyně dále pokračováno se správcem pozůstalosti V. V.

3. K odvolání žalované Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích usnesením ze dne 26. 4. 2021, č. j. 18 Co 76/2021-177, usnesení soudu prvního stupně potvrdil. Vycházel ze zjištění, že řízení o pozůstalosti po zemřelé V. M. stále probíhá u Obvodního soudu pro Prahu 10, není skončeno, že V. M. závětí sepsanou notářským zápisem dne 2. 7. 2019 povolala správcem své pozůstalosti advokáta V. V. a že tento ustanovený správce se po vyrozumění soudem o její smrti ujal funkce správce. Uzavřel, že soud prvního stupně správně vyhodnotil, že lze v řízení pokračovat i před skončením pozůstalostního řízení, a to s tím, kdo spravuje pozůstalost, vykonává tak práva a povinnosti v rozsahu prosté správy a činí vše, co je nutné k zachování pozůstalosti, včetně vymáhání a uplatňování práv týkajících se spravovaného majetku. Uvedl, že nesdílí námítky žalované, že by správce pozůstalosti v režimu prosté správy nebyl oprávněn vést tento soudní spor, když žalobkyně své majtkové nároky uplatnila, a správce pozůstalosti tak má stejná oprávnění jako žalobkyně, tedy v uplatněném majtkovém nároku v tomto soudním řízení pokračovat.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

4. Proti usnesení odvolacího soudu podala žalovaná dovolání, a to z důvodu, že napadené usnesení spočívá na nesprávném právním posouzení věci. Přípustnost dovolání spatřuje jednak v tom, že se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu (konkrétně od usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 15. 12. 2010, sp. zn. [32 Cdo 2394/2009](#), ze dne 30. 1. 2007, sp. zn. [28 Cdo 3576/2006](#), ze dne 26. 7. 2001, sp. zn. [20 Cdo 1921/99](#), a ze dne 31. 1. 2006, sp. zn. [30 Cdo 209/2005](#)), když při hodnocení překážky postupu řízení za situace, kdy účastník řízení po zahájení řízení ztratil způsobilost být účastníkem řízení, řízení nepřerušil, jednak v tom, že rozhodnutí

odvolacího soudu závisí na vyřešení otázky, která dosud nebyla vyřešena, a to „zda vedení a pokračování v soudním řízení (o nahrazení projevu vůle) lze podřadit pod prostou správu pozůstalosti, k níž je správce pozůstalosti oprávněn bez dalšího“. Podle jejího názoru je nepřerušeno řízení v rozporu s ustálenou praxí vyčkat skončení projednání pozůstalosti a vydání pravomocného rozhodnutí v dědickém řízení tak, aby bylo postaveno najisto, jaká konkrétní osoba nebo osoby vstoupily do práv a povinností zemřelého účastníka řízení. Odlišný postup soudní praxe připouští pouze ve zcela výjimečných případech, a to se zřetelem ke všem rozhodným skutečnostem, přičemž musí být řádně zdůvodněn. V dané věci však soud prvního stupně ani soud odvolací v rozhodnutí neuvedly důvody, pro které bylo nutné projednávanou věc podřadit pod některou z výjimek. I pokud by byly dány mimořádné důvody pro pokračování v řízení, považuje žalovaná napadené usnesení za nesprávné z důvodu nesprávného právního posouzení otázky způsobilosti správce pozůstalosti vystupovat v řízení jako procesní nástupce zemřelé původní žalobkyně. Poukazuje na rozdíl mezi správou prostou a úplnou, s tím, že cílem správy prosté je zachování spravovaného majetku, konzervace stavu, jaký byl na začátku správy, účelem není rozmnožení majetku, změna účelu spravovaného majetku přichází v úvahu pouze v případě, že s takovým krokem vysloví souhlas beneficianti dané správy. Z toho pak dovozuje, že správce pozůstalosti má svou činnost zaměřit pouze na úkony nezbytně nutné k zachování pozůstalosti, a to v takovém rozsahu, v jakém byla v okamžiku smrti zůstavitele, a je přesvědčena, že nelze dospět k závěru, že správce pozůstalosti disponuje bez dalšího oprávněním vést soudní řízení týkající se pozůstalosti, disponovat s jeho předmětem a vystupovat tak jako plnohodnotný účastník takového řízení. Pokračováním v soudním řízení se správcem pozůstalosti v dané věci fakticky dochází ke změně účelu spravovaného majetku a dědicům se znemožňuje zvolit případně jiný způsob uspokojení přiznaného restitučního nároku, než převodem náhradních pozemků. S odkazem na uvedené žalovaná navrhuje, aby dovolací soud změnil usnesení odvolacího soudu tak, že v řízení na místě zemřelé původní žalobkyně nebude dále pokračováno s V. V., a rozhodl, že se řízení přerušuje do pravomocného skončení dědického řízení vedeného u Obvodního soudu pro Prahu 10 pod sp. zn. 27 D 837/2020. Dále navrhuje, aby dovolací soud (nebude-li mít podmínky pro změnu usnesení odvolacího soudu za naplněné) usnesení odvolacího soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

5. K dovolání žalované podal správce pozůstalosti po V. M. V. V. vyjádření. Především má za to, že se odvolací soud při posouzení otázky přerušeno řízení v případě ztráty procesní způsobilosti účastníka řízení od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nijak neodchýlil, naopak z ustálené rozhodovací praxe přímo vycházel. Z ustanovení § 107 odst. 1 o. s. ř. vyplývá, že posouzení, zda v případě úmrtí účastníka řízení dojde k přerušeno řízení či bude nadále v řízení pokračováno a s kým, je pouze na uvážení soudu, jelikož zákon neuvádí žádný taxativní výčet situací ani osob, s nimiž je možné v řízení dále pokračovat. Povaha řízení, v němž se původní žalobkyně domáhá odčinění křivd, které jí byly v minulosti způsobeny, je pak natolik významná, aby mohlo být zařazeno mezi řízení, v nichž hrozí nebezpečí z prodlení, spočívající v tom, že žalobkyně zvolené náhradní pozemky již nebudou ve vlastnictví žalované, která při své činnosti převádí pozemky i jiným oprávněným osobám. Na specifickou povahu restitučního řízení opakovaně upozorňuje jak Nejvyšší soud České republiky (např. rozsudek ze dne 29. 2. 2012, sp. zn. [30 Cdo 775/2011](#)), tak i Ústavní soud (např. náleze ze dne 18. 7. 2017, sp. zn. [II. ÚS 4139/16](#)). Dále je správce pozůstalosti toho názoru, že vedení sporu za účelem uspokojení restitučních nároků, které byly zemřelé žalobkyni přiznány již za jejího života, lze považovat za prostou správu existujícího majetku, když podstatou prosté správy je činit vše, co je nutné k zachování majetku v pozůstalosti. Za součást prosté správy se považuje i uplatňování všech práv týkajících se spravovaného majetku a řádné hospodaření se svěřeným majetkem, jakož i vymáhání dluhů a uplatňování pohledávek. Hranici pravomoci správce upravuje ustanovení § 1406 občanského zákoníku, které zakazuje změnit účel spravovaného majetku, k čemuž v dané věci v žádném případě nedochází, když nárok na náhradu za odejmuté pozemky podle zákona o půdě byl zůstavitelce přiznán za jejího života a ona také vybrala konkrétní pozemky, jejichž vydání se předmětnou žalobou domáhá - správce tak bude pouze pokračovat v její snaze vymoci tyto konkrétní

pozemky. Pokud žalovaná v dovolání uvádí, že volbou uspokojení nároků správce pozůstalosti zmaří volbu oprávněných dědiců na uspokojení nároku finanční náhradou, úmyslně opomíjí to, že volbu uspokojení nároku provedla sama žalobkyně tím, že podala návrh na vydání náhradních pozemků, navíc právo na finanční náhradu ani nevzniklo, když nebyly splněny podmínky uvedené v ustanovení § 16 odst. 1 zákona o půdě, a žaloba na takové uspokojení restitučního nároku by proto musela být zamítnuta. Z uvedených důvodů považuje správce pozůstalosti dovolání žalované za nedůvodné a navrhuje, aby Nejvyšší soud dovolání zamítl.

III.

Přípustnost dovolání

6. Nejvyšší soud České republiky (jako soud dovolací) po zjištění, že dovolání proti pravomocnému usnesení odvolacího soudu bylo podáno oprávněnou osobou (účastníci řízení) ve lhůtě uvedené v ustanovení § 240 odst. 1 o. s. ř., se nejprve zabýval otázkou přípustnosti dovolání.

7. Není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak (§ 237 o. s. ř.).

8. Dovolání lze podat pouze z důvodu, že rozhodnutí odvolacího soudu spočívá na nesprávném právním posouzení věci (§ 241a odst. 1 věta první o. s. ř.).

9. O nesprávné právní posouzení věci jde, pokud odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně vybranou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

10. Ze skutkového stavu, z něhož odvolací soud při rozhodování vycházel (jehož správnost nepřísluší dovolacímu soudu přezkoumávat, srov. ustanovení § 241a odst. 1 o. s. ř.), vyplývá, že po úmrtí žalobkyně V. M. bylo třeba posoudit, zda lze v řízení o žalobě na nahrazení projevu vůle žalované pokračovat, případně s kým namísto této žalobkyně. Soudy obou stupňů řešily vzniklou situaci aplikací ustanovení § 107 odst. 1 o. s. ř. za současného použití hmotněprávní úpravy dědického práva, a to ustanovení § 1677 odst. 1, § 1678 odst. 1, § 1405, § 1406 a § 1703 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „o. z.“). Otázka aplikace uvedených ustanovení o správě pozůstalosti pro účely rozhodování podle ustanovení § 107 odst. 1 o. s. ř. nebyla v rozhodovací praxi dovolacího soudu jako dovolací důvod dosud řešena (v rozsudku Nejvyššího soudu ČR ze dne 10. 7. 2019, sp. zn. [28 Cdo 1352/2018](#), kterým bylo rozhodováno ve věci samé „o nahrazení projevu vůle“, dovolací soud bez dalšího konstatoval, že jelikož žalobce v průběhu dovolacího řízení zemřel, stal se jeho nástupcem správce pozůstalosti jmenovaný soudem v řízení o pozůstalosti). Nejvyšší soud České republiky proto dospěl k závěru, že dovolání žalované je podle ustanovení § 237 o. s. ř. přípustné.

IV.

Důvodnost dovolání

11. Po přezkoumání usnesení odvolacího soudu ve smyslu ustanovení § 242 o. s. ř., které provedl bez jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), učinil Nejvyšší soud České republiky závěr, že dovolání není opodstatněné.

12. Jestliže účastník řízení ztratí po zahájení řízení způsobilost být účastníkem řízení dříve, než řízení bylo pravomocně skončeno, posoudí soud podle povahy věci, zda v řízení může pokračovat. Není-li

možné v řízení ihned pokračovat, soud řízení přeruší. O tom, s kým bude v řízení pokračováno, soud rozhodne usnesením (§ 107 odst. 1 o. s. ř.).

13. Povolal-li zůstavitel správce pozůstalosti nebo vykonavatele závěti, spravuje pozůstalost až do potvrzení nabytí dědictví správcem pozůstalosti, jinak vykonavatel závěti. Nepovolal-li zůstavitel žádného z nich, spravuje pozůstalost dědic, je-li dědiců více a neujedná-li si nic jiného, spravují pozůstalost všichni dědicové (§ 1677 odst. 1 o. z.). Kdo spravuje pozůstalost, vykonává její prostou správu (§ 1678 odst. 1 o. z.).

14. Kdo vykonává prostou správu cizího majetku, činí vše, co je nutné k jeho zachování (§ 1405 o. z.). Správce uplatňuje při prosté správě všechna práva týkající se spravovaného majetku a řádně s ním hospodáří. Správce nesmí bez souhlasu beneficenta změnit účel spravovaného majetku (§ 1406 o. z.).

15. Dokud soud nepotvrdí dědici nabytí dědictví, mohou věřitelé vymáhat plnění jen vůči tomu, kdo spravuje pozůstalost, a domáhat se uspokojení jen z majetku náležejícího do pozůstalosti (§ 1703 o. z.).

16. Dovolací soud především poukazuje na to, že posouzení, zda lze v řízení pokračovat, pokud po jeho zahájení některý z účastníků zemřel, závisí podle ustanovení § 107 odst. 1 o. s. ř. na povaze projednávané věci. Dlouhodobě ustálená soudní judikatura (již od rozhodnutí býv. Nejvyššího soudu ČSR ze dne 20. 4. 1973, sp. zn. [5 Cz 12/73](#), uveřejněného ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 66, ročník 1973) vychází z toho, že pro úvahu, zda lze v řízení pokračovat, je zpravidla rozhodující, nedochází-li smrtí žalobce k zániku uplatněného nároku (např. nárok na výživné, který je vázán výlučně na samotného účastníka řízení) nebo k zániku právního vztahu, o němž mělo být v řízení rozhodováno (např. řízení o rozvod manželství). Pokud nejde o tyto případy, soud opět podle povahy věci posoudí, zda je na místě přerušit řízení, nebo lze v řízení pokračovat ihned, a rozhodne, s kým bude v řízení pokračováno. Povahu předmětu řízení při posuzování, zda lze v řízení pokračovat bez přerušit řízení, ostatně zdůrazňují i rozhodnutí dovolacího soudu, která v dovolání označila žalovaná (na doložení toho, že se od v nich uvedených názorech dovolacího soudu odvolací soud odchýlil), navíc poukazují i na další okolnosti, které je třeba vzít v úvahu, např. stav řízení, v němž jsou zjišťováni právní nástupci zemřelého účastníka řízení, ale také nemožnost předjímat výsledek řízení o dědictví. Pokud v označených rozhodnutích dovolací soud vyslovil, že pokračování v řízení před skončením řízení o dědictví není na místě, bylo to dáno právě povahou projednávané věci, navíc se jedná o rozhodnutí vydaná v době dřívější právní úpravy správy dědictví (zákon č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění účinném do 31. 12. 2013).

17. Vzhledem k tomu, že v dané věci smrt žalobkyně nepochybně neznamená zánik práva na uspokojení přiznaného restitučního nároku, nelze mít za to, že by se odvolací soud, pokud vycházel z názoru, že lze v řízení pokračovat, a to bez přerušit řízení, odchýlil od dosavadní rozhodovací praxe dovolacího soudu, zejména když současně aplikoval aktuální (od 1. 1. 2014 účinnou) právní úpravu správy pozůstalosti a z ní také dovodil, s kým bude v řízení pokračováno namísto zemřelé žalobkyně.

18. Při rozhodování o tom, s kým bude v řízení pokračováno, pak nelze přehlédnout změny, k nimž došlo na základě nové úpravy dědického práva občanským zákoníkem účinným od 1. 1. 2014, především novou úpravu o správě pozůstalosti, která určila kompetence toho, kdo vykonává správu pozůstalosti, tj. má se postarat o zůstavitelem zanechaný majetek do doby, než je pravomocně skončeno řízení o pozůstalosti, tak, aby byl tento majetek zachován pro dědice, popř. věřitele. Osobami oprávněnými ke správě pozůstalosti jsou především správce pozůstalosti a vykonavatel závěti, které k tomu povolal sám zůstavitel za svého života, nejsou-li takové osoby, pak dědic nebo všichni dědicové (§ 1677 odst. 1 o. z.), popř. správce jmenovaný soudem (§ 1677 odst. 2 o. z. ve spojení s § 157 zákona č. 292/2013 Sb. o zvláštních řízeních soudních). Pro všechny, kteří spravují

pozůstalost, podle ustanovení § 1678 odst. 1 o. z. platí, že vykonávají její prostou správu.

19. Prostá správa je v současném občanském zákoníku upravena v ustanovení § 1405 až 1408, jako jedna z forem správy cizího majetku (vedle plné správy). Podstatou prosté správy je činit vše, co je nutné k zachování spravovaného majetku (§ 1405). Správce uplatňuje všechna práva týkající se spravovaného majetku a řádně s ním hospodaří, bez souhlasu beneficenta nesmí změnit účel spravovaného majetku (§ 1406), peněžní prostředky musí vynaložit obezřetně (§ 1407), se souhlasem beneficenta (v případě, kdy majetku hrozí rychlá zkáza nebo ztráta na hodnotě, i bez jeho souhlasu) může ze spravovaného majetku něco zcizit, je-li to v zájmu zachování hodnoty, podstaty a účelu spravovaného majetku nebo je-li to nutné k zaplacení dluhů s tímto majetkem spojených, jinak jen za protiplnění, za stejným účelem může majetek zastavit nebo použít jako jistotu (§ 1408).

20. Takto definovanou prostou správu jistě nelze vykládat tak, že jde o úplné „zakonzervování“ majetku ve stavu, jaký byl v době, kdy se správce ujal své funkce. Je zřejmé, že podle povahy majetku půjde i o snahu pokračovat v dosavadním nakládání s konkrétními věcmi a právy, jak s nimi nakládal samotný zůstavitel, pokračování v podnikatelské činnosti zůstavitele, apod. K plnění povinností vedoucích k zachování podstaty a účelu svěřeného majetku, tj. i zamezení zhoršení jeho stavu, mohou patřit především faktické úkony a právní jednání obdobné, k nimž byl oprávněn správce dědictví podle předcházející právní úpravy (občanský zákoník č. 40/1964 Sb., ve znění pozdějších předpisů), kdy soudní praxe (při absenci definice pojmu „obvyklé hospodaření“ přímo v zákoně) dovodila, že obvyklé hospodaření je nutno posuzovat podle okolností případu, s přihlédnutím k charakteru majetku, který má správce spravovat, a jako obvyklá správa bylo uváděno např. placení či vybírání nájemného, zajišťování a placení oprav, platby zajišťující chod podniku (nákup surovin, mzdy zaměstnanců, pojistné, daňové povinnosti), jako úkony přesahující obvyklé hospodaření pak byly uváděny např. investice, které by měnily činnost podniku, zcizení nebo zastavení nemovitosti (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 25. 2. 2021, sp. zn. [24 Cdo 1770/2020](#)). Dovolací soud doplňuje, že má-li být tato činnost správce pozůstalosti úspěšná, nemůže se např. při přijímání plnění spojeného se spravovaným majetkem obejít bez možnosti tato plnění také vymáhat procesními prostředky, včetně podávání žalob, resp. exekučních návrhů.

21. Z uvedeného pro danou věc vyplývá, že pokud V. M. za svého života podala žalobu, kterou se vůči žalované domáhá realizace práva na náhradu za odňaté a nevydané pozemky podle zákona o půdě, přitom označila konkrétní pozemky ve vlastnictví žalované, ohledně nichž má být rozhodnutím soudu nahrazen projev vůle žalované k převodu do jejího vlastnictví, není žádného důvodu nepokračovat v řízení právě se správcem pozůstalosti, kterého si sama zvolila, neboť jde jen o pokračování toho, co činila ona sama. Projednáním věci může být přiznaný restituční nárok fakticky realizován (vymoženo) v souladu s právním jednáním zemřelé žalobkyně, nelze tedy uvažovat o změně účelu v době její smrti existujícího nároku vůči žalované. Činnost správce pozůstalosti vedoucí k dovršení přiznaného restitučního nároku je tak činností naplňující prostou správu podle ustanovení § 1405 o. z. (činit vše, co je nutné k zachování spravovaného majetku), tak, aby nedošlo ke zhoršení stavu přiznaného restitučního nároku zejména tím, že se vlivem času (kdy převod pozemků uplatňují i další restituční) zmenší výběr vhodných náhradních pozemků ve vlastnictví státu.

22. Podpůrně lze procesní nástupnictví správce pozůstalosti na místo zemřelé žalobkyně dovodit i z ustanovení § 1703 o. z., podle něhož dokud soud nepotvrdí dědici nabytí dědictví, mohou věřitelé vymáhat plnění jen vůči tomu, kdo spravuje pozůstalost, a domáhat se uspokojení jen z majetku náležejícího do pozůstalosti. Není žádného důvodu k tomu, aby ten, kdo spravuje pozůstalost, mohl být do skončení řízení o pozůstalosti žalovaným ohledně případných dluhů zůstavitele, na druhé straně však neměl možnost žalovat případného dlužníka zůstavitele ohledně plnění ve prospěch pozůstalosti.

23. Je zřejmé, že pokud odvolací soud (stejně jako soud prvního stupně) na zjištěný skutkový stav

aplikoval nejen ustanovení § 107 odst. 1 o. s. ř., ale i ustanovení o. z. o správě cizí věci a správě pozůstalosti, použil správnou právní normu, kterou také správně vyložil. Z hlediska žalovanou uplatněných dovolacích důvodů proto dovolací soud shledal dovoláním napadené usnesení odvolacího soudu jako správné, a protože nebylo zjištěno, že by usnesení bylo postiženo některou z vad uvedených v ustanovení § 229 odst. 1, § 229 odst. 2 písm. a) a b) a § 229 odst. 3 o. s. ř., nebo jinou vadou, která by mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, dovolání žalované podle ustanovení § 243d odst. 1 písm. a) o. s. ř. zamítl.